

Одного ясного зимового дня, коли сніг рипів під ногами, а сонце світило так гарно, що хотілося бігати, стрибати й стояти на голові, Поросючик зібрався прогулятися. Він зійшов засніженим схилом і почимчикував замерзлою річкою далі.

На берегах річки росли великі дерева, які тепер були прикрашені привабливими волохатими шапками.

— Привіт, дерево! — гукнув Поросючок.

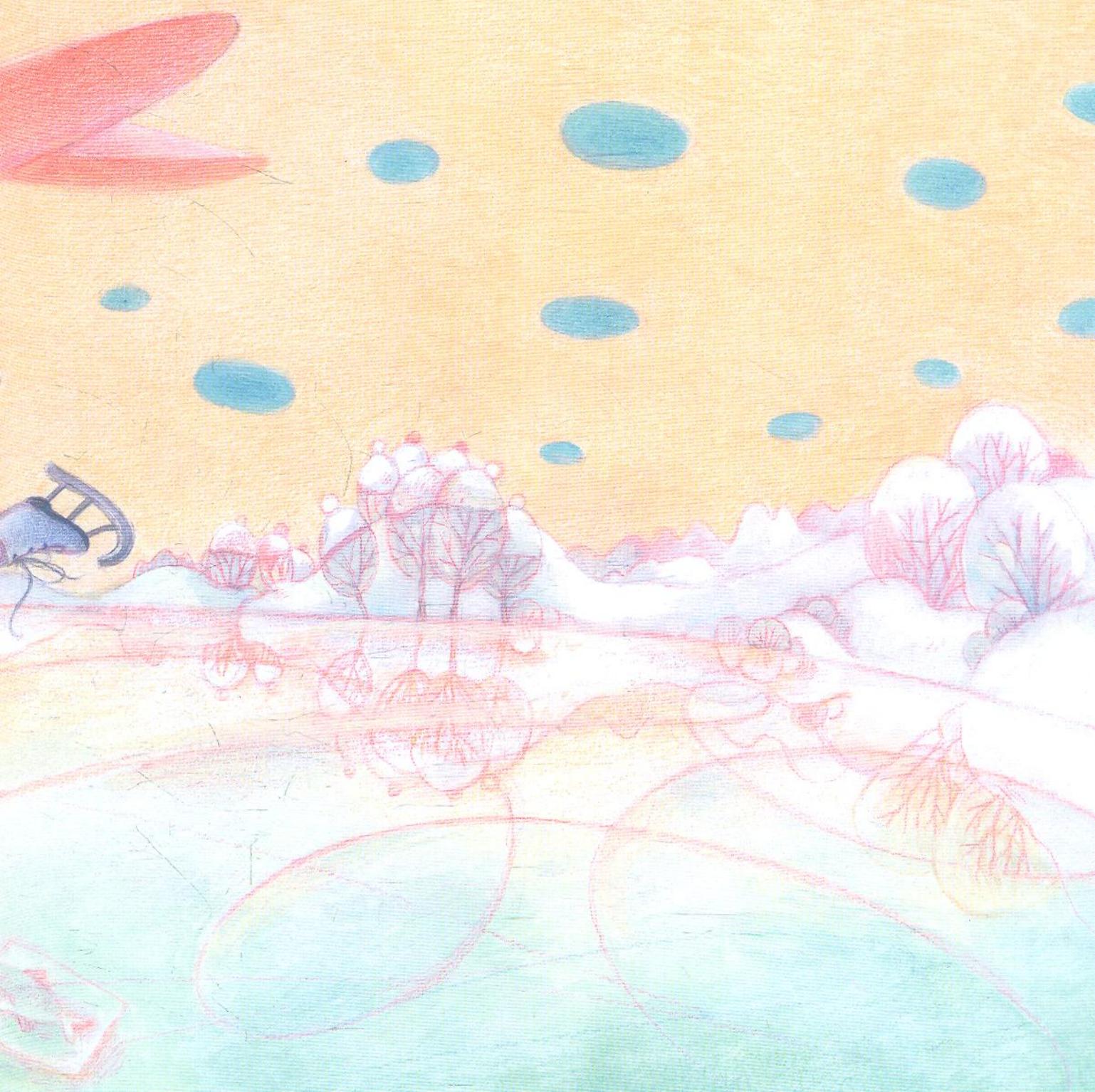
* — Здоров, Поросюче, — тихо прошепотіли дерева й нахилили перед ним свої пухнасті білі шапки. *

Стежка вела на велику галечину, її поверхня була рівна-рівненська і світилася дивним синюватим світлом. Як гарно, подумав Поросючок, схоже на великий діамант, що впав із неба. Треба написати про це вірша:

*H₂O перетворилася на лід.
Тепер усім рибам
любо...*

От щось таке, тільки не так науково, розмірковував він. Ну, а тепер час розважитися. Адже нічого немає веселішого, як покататися на ковзанах гарного сонячного зимового дня на рівній-рівненській поверхні замерзлого озера.

Поросючок скинув валинки, взув ковзани,
розігнався і перетнув усе озеро впоперек, тоді
поздовж. Потім двічі проїхався край берегів
і три рази через середину.

Але скоро це йому набридло, адже
нецікаво кататися самому, без друзів.
Коли ніхто не скаже:

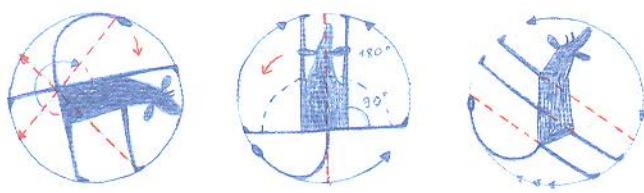
ОГО-ГО, ЯК ТИ ВМІЄШ!
ЦЕ ПРОСТО ДИВОВИЖНО!..

Тому він подався в повітку, де взимку
жила його найкраща подруга корова
Аделаїда.

— Агей-гей! — гукнув Поросючик.
— Годі спати, ходімо кататися, велике озеро
замерзло, навколо нього поле побіліло і...

словом, ходімо
кататися на Ковзанах.

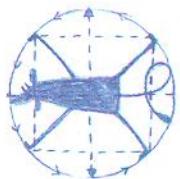

З ковзанами на всіх чотирьох ногах
Аделаїда здавалася коровою на льоду.
Правду кажучи, вона і була
Корова на льоду.

Перший раз вона упала на живіт, і всі чотири ноги розіхалися в різні боки. Після того — вперед, потім — назад, ще згодом — по діагоналі. Ще двічі — впоперек, хвіст угорі, а роги на льоду, і так далі. Але нарешті корова стала рівно і, зробивши перше коло, заревіла на радощах, як пожежна машина.

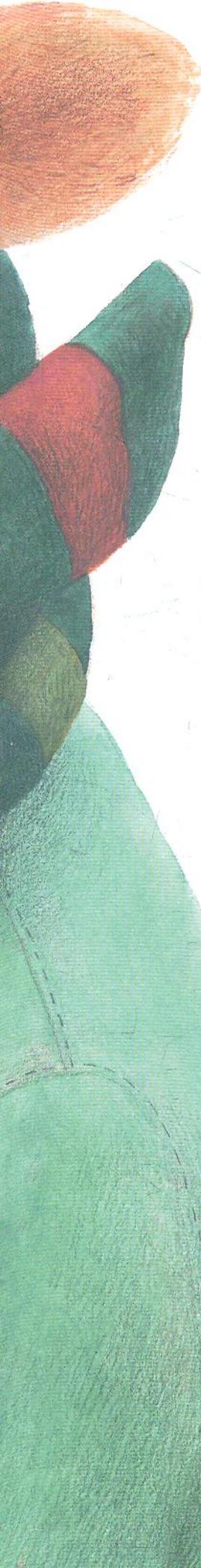
Потім Аделаїда вирішила кататися на двох ногах. Було трохи страшно, тоді вона обережно взяла Поросючка за його срібні ратички, й удвох разом вони почали виписувати на поверхні озера дивовижні фігури.

Нарешті втомилися й сіли відпочити.

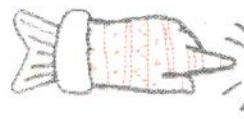

Друзі спостерігали, як сонце
обережно, мовби побоюючись збити красиві
шапки, котиться по верхівках дерев.

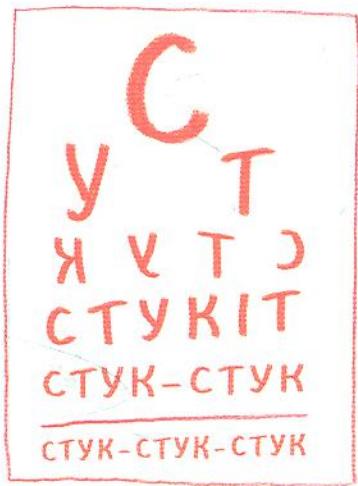

Вони сиділи і римували, але раптом
Поросючок відчув якийсь

стукім.

Він глянув на корову, але нічого
не сказав, бо був дуже інтелігентний
Поросючок. Тоді корова відчула якийсь
стук-стук. Вона також подивилася на
Поросючка, але ж була дуже ввічлива
корова, тому теж нічого не сказала.

Раптом хтось ізнизу так стукнув, що обое друзів навіть підскочили й глянули собі під ноги. Із чорних глибин озера на них витріщилося двоє великих очей. Поросючок відступив ліворуч — очі рухалися за ним. Поросючок відхилився праворуч — і очі так само праворуч. Поросючок обернувся — очі все стежили. Тоді Поросючок став на голову, але очі більше не рухалися, тільки сердито глипали на нього.

— *Що ти робиш?* — запитала корова.

— Я думаю, що ті очі хочуть погратися, — відповів Поросючок.